

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 października 2014 roku skierowanym do Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. J. C. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 72877,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014 roku i kosztami postępowania. Powołała się przy tym na zawartą przez strony umowę o świadczenie usług polegających na pozyskaniu przez powódkę finansowania na rzecz pozwanej. Pomimo wykonania świadczenia i zawarcia przez pozwaną umowy finansowania, pozwana odmówiła zapłaty należności powołując się na to, że umowa stron dotyczyła kredytu bankowego, a nie zawarcia umowy faktoringu.

Na skutek sprzeciwu pozwanej wniesionego od wydanego w dniu 20 listopada 2014 roku nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, po przekazaniu sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 22 października 2015 roku, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 roku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 72877,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 września 2014 roku (punkt I) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7261,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji uzasadniając zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie, w oparciu o zeznania świadków M. J., H. Ś., M. K. i R. G. oraz wiadomość e-mail skierowaną przez powódkę do pozwanej ustalił, że w maju 2014 roku strony prowadziły rozmowy dotyczące nawiązania współpracy w zakresie uzyskania na rzecz pozwanej finansowania na potrzeby realizacji kontraktu dotyczącego wykonania oczyszczalni ścieków w C. D.. Po przedstawieniu ofert banków przez powódkę w dniu 26 maja 2014 roku strony zawarły umowę, której przedmiotem było odpłatne świadczenie usług doradztwa finansowego, zmierzających do pozyskania finansowania dla pozwanej w terminie 30 dni, w banku akceptującym pozwaną jako kredytobiorcę lub współkredytobiorcę w kwocie od 1 500 000 zł do 2 500 000 zł. Uznanie świadczenia powódki za spełnione miało nastąpić z chwilą podpisania przez pozwaną umowy kredytowej albo umowy na finansowanie z innego źródła. Wynagrodzenie przysługujące powódce ustalono na 3,5% prowizji od przyznanej kwoty finansowania plus VAT płatne w terminie 3 dni od wystawienia faktury VAT. Umowę zawarto na okres 30 dni zastrzegając, że w przypadku gdy mimo dołożenia należytej staranności nie dojdzie do zawarcia umowy w tym terminie, ulega ona automatycznemu przedłużeniu o okres niezbędny do zawarcia umowy kredytowej. Wobec niemożności zawarcia umowy kredytu przez pozwaną ze względu na negatywną opinię kredytową prezesa pozwanej H. Ś. powódka zaproponowała pozwanej faktoring. Po wyrażeniu zgody na ten rodzaj finansowania, pozwana przesyłała żądane przez bank dokumenty powódce, za pośrednictwem której ubiegała się o zawarcie umowy. 13 sierpnia 2014 roku powódka przesała pozwanej projekt aneksu do umowy z 26 maja 2014 roku, zmieniającego przedmiot umowy na umowę faktoringu i obniżającego wynagrodzenie do prowizji w wysokości 1,75% kwoty finansowania, z prośbą o jego podpisanie i odesłanie. Pozwana aneksu nie podpisała. Wzory dokumentów w postaci umów i załączników (...) Bank S.A. przesał powódce, która przekazała te dokumenty pozwanej. Ostatecznie umowa faktoringu pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W. a pozwaną została zawarta 27 sierpnia 2014 roku. Pozwana nie uregulowała wystawionej przez powódkę w dniu 2 września 2014 roku faktury VAT nr (...) na kwotę 72877,50 zł, płatnej do dnia 5 września 2014 roku. Zakwestionowała również wezwanie do zapłaty z 19 września 2014 roku wskazując, że cel przewidziany umową, tj. zawarcie umowy kredytu nie został osiągnięty, a aneks dotyczący umowy faktoringu nie został podpisany.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zakwalifikował stosunek zobowiązaniowy łączący strony jako umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 750 k.c. zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu (art. 734 k.c. i następne). Uznając stan faktyczny sprawy za bezsporny, w tym zawarcie umowy o współpracy, niedojście do zawarcia umowy kredytowej, niezawarcie umowy o świadczenie usług doradczych w odniesieniu do umowy faktoringowej, Sąd przytoczył treść art. 65 §1 k.c. oraz zwrócił uwagę na treść zawartej przez strony umowy, w tym §1 ust. 2 umowy zgodnie z którym „świadczenie wynikające z umowy uznaje się za spełnione w całości z chwilą podpisania umowy kredytowej albo umowy na finansowanie z innego źródła”. Z zapisu tego wywiódł, że strony dopuszczały możliwość doprowadzenia do innego finansowania i spełnienia w ten sposób świadczenia, co potwierdzała także korespondencja e-mailowa. Podkreślił przy tym, że pomimo odmiennych

założeń umowy faktoringu i umowy kredytowej, ich wspólnym celem jest przekazanie środków finansowych kontrahentowi, co przesądza o zakwalifikowaniu umowy faktoringu jako finansowania z innych źródeł. Za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy uznał okoliczności związane z niepodpisaniem przez pozwaną aneksu do umowy. Odmówił również uwzględnienia zarzutów wskazujących na samodzielne doprowadzenie do zawarcia umowy przez pozwaną oraz przesłanie dokumentacji powódce wyłącznie z uwagi na jej natarczywość. Sąd nie uwzględnił zarzutu wygaśnięcia umowy po upływie 30 dni, zwracając uwagę na postanowienie §5 ust. 2 przewidujące automatyczne przedłużenie umowy o okres niezbędny do zawarcia umowy kredytowej w przypadku, gdy mimo dołożenia należytej staranności nie dojdzie do zawarcia umowy w terminie. Przyjął również, że postanowienie to, choć wymieniało wyłącznie umowę kredytową, odnosiło się także do innego źródła finansowania, w tym umowy faktoringu. W konsekwencji Sąd I instancji uwzględnił powództwo w całości, orzekając także o odsetkach na podstawie art. 481 § 1 k.c., jak również o kosztach procesu stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Wniesioną 26 stycznia 2017 roku apelacją pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 10 listopada 2016 roku w całości, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obydwie instancje. Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła naruszenie przepisów :

- art. 233 §2 k.c. poprzez całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności brak nadania znaczenia okoliczności, iż powód sporządził i podpisał propozycję aneksu do umowy, który rozszerzał zakres usługi na pozyskanie faktoringu oraz ustalał wynagrodzenie za wykonanie takiej usługi, nienadanie znaczenia celowi inwestycyjnemu jaki towarzyszył zawarciu umowy, uznanie faktoringu za finansowanie inwestycyjne

- art. 750 k.c. w związku z art. 735 k.c. w związku z art. 746 k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że pośrednicząc przy zawarciu umowy faktoringu powód wykonał umowę z dnia 26 maja 2014 roku, która to umowa uległa rozwiązaniu w dniu 25 czerwca 2014 roku, a ponadto za wykonanie umowy przysługiwać powodowi miała prowizja odpowiadająca kwocie jaką powód uzyskać miał za pozyskanie kredytu

- art. 231 k.p.c. poprzez niezastosowanie domniemania faktycznego, zgodnie z którym jeżeli po zawarciu umowy o pośrednictwo w uzyskaniu finansowania w postaci kredytu bankowego powódka sporządziła i przesłała pozwanemu aneks do umowy rozszerzający zakres świadczenia usług także na pozyskanie finansowania w postaci faktoringu oraz określający inny sposób wyliczenia wynagrodzenia to powódka przyznawała, że taka usługa nie była objęta umową stron

- naruszenie art. 65 §1 i 2 k.c. poprzez dokonanie wykładni oświadczeń woli zawartych w umowie stron niezgodnie z okolicznościami, w jakich zostały złożone, niezgodnie z zamiarem stron oraz niezgodnie z brzmieniem dosłownym.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową w kwocie 17 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza sposobu procedowania Sądu Rejonowego, jak również zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, który legł u podstaw zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do stwierdzenia, iż Sąd ten przeprowadził postępowanie w sposób wadliwy, tj. naruszający przepisy o postępowaniu przed Sądem I instancji, bądź też, aby dokonana przez ten Sąd ocena dowodów wykraczała poza ramy, wyrażonej w art. 233 §1 k.p.c. (a nie błędnie wskazanego w apelacji art. 233 §2 k.p.c.), zasady swobodnej oceny dowodów.

W apelacji nie sprecyzowano, jakie konkretnie dowody zostały nieprawidłowo ocenione przez Sąd pierwszej instancji, co uniemożliwia pozytywną weryfikację tego zarzutu. Naruszenia wskazanego wyżej przepisu skarżąca upatrywała w nieuwzględnieniu tego, że powódka sporządziła i podpisała propozycję aneksu do umowy, który rozszerzał zakres usługi na pozyskanie faktoringu i ustalał wynagrodzenie za taką usługę, którego to rozszerzenia pozwana nie zaakceptowała. Tymczasem fakt ten został przez Sąd pierwszej instancji ustalony, jednakże w żaden sposób nie wyłączał on dokonania wykładni umowy w sposób kontestowany przez pozwaną. Fakt ten nie stanowił także podstawy do kreowania domniemania faktycznego na podstawie art. 231 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne)

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy we właściwy sposób dokonał wykładni postanowień umowy zawartej przez strony i doszedł do prawidłowego wniosku, że umowa z 26 maja 2014 roku obejmowała nie tylko uzyskanie finansowania w postaci kredytu ale także i umowy faktoringu, jaka ostatecznie została zawarta między pozwaną i bankiem.

Strona pozwana upatrywała podstaw do odmiennego rozumienia treści umowy w tym, że powódka przygotowała aneks do umowy o świadczenie usług, którego istotą była zmiana przedmiotu umowy na „faktoring pozwalający na realizację kontraktu z jednostką samorządu terytorialnego” oraz zmiana wysokości wynagrodzenia (tj. 1,75% od kwoty finansowania wobec pierwotnej prowizji w wysokości 3,5% uzyskanej kwoty finansowania).

Zauważyć trzeba, że data sporządzenia projektu aneksu przez powódkę wskazuje, że zmiana umowy z 26 maja 2014 roku miała nastąpić w czasie finalizowania zawarcia przez pozwaną umowy faktoringu (tj. odpowiednio 13 sierpnia 2014 roku i 27 sierpnia 2014 roku). O tym, że z faktu przedstawienia aneksu nie sposób wyprowadzić wniosków wskazanych w apelacji przekonują zeznania świadków M. K. i R. G.. M. K., który zajmował się pozyskaniem finansowania dla pozwanej, wskazał, że jego celem było uzyskanie przez pozwaną finansowania prac przy realizacji kontraktu z gminą. Po tym, jak z przyczyn leżących po stronie prezesa pozwanej spółki okazało się niemożliwe uzyskanie przez pozwaną kredytu, zgodził się on na poszukanie źródeł finansowania w umowie faktoringu. Z zeznań świadka wynika też, że występujący w imieniu pozwanej M. J. rozmawiał z powódką na temat zmniejszenia prowizji i stąd powstał projekt aneksu do umowy, którego pozwana później nie podpisała. Zbliżonej treści zeznania złożył R. G., który również wskazał, iż to M. J. proponował obniżenie prowizji o połowę, kwestionując spoczywający na pozwanej obowiązek zapłaty prowizji w przypadku zawarcia umowy faktoringu, zaś w odpowiedzi powódka zadeklarowała przygotowanie aneksu do umowy. Nadto z zeznań świadka wynika, że to prezes pozwanej H. Ś. z dwóch możliwych opcji uzyskania finansowania prac realizowanej dla gminy inwestycji, tj. zmiany na stanowisku prezesa i uzyskania faktoringu, wybrał tę drugą możliwość.

W tym kontekście przedstawienia projektu aneksu przez powódkę nie sposób postrzegać jako jej inicjatywy będącej przejawem przekonania o zakresie łączącej strony umowy, lecz raczej jako wyraz próby polubownego załatwienia sprawy wobec rysującego się konfliktu związanego z odmiennym sposobem interpretacji umowy. Ustalone okoliczności sporządzenia aneksu przeczą argumentacji apelującej co do tego, że przygotowując aneks powódka przyznała, że faktoring nie był objęty umową z 25 maja 2014 roku. Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie przepisu art. 231 k.p.c. nie mógł zostać tym samym uwzględniony.

W konsekwencji uznać należało, że Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób ustalił fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co uzasadnia przyjęcie ich za własne przez Sąd odwoławczy, bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Nie podzielono również argumentacji pozwanej, że jakoby jej zamiarem było uzyskanie finansowania jedynie o charakterze inwestycyjnym, a nie bieżącym, co wykluczać miało zakwalifikowanie faktoringu do sposobów finansowania, objętych umową stron. Taki zamiar pozwanej nie został wyartykułowany w umowie, w której wskazano, że przedmiotem umowy jest „pozyskanie finansowania” (...) przez które rozumie się „w szczególności następujące produkty: a) kredytu firmowego, b) doradztwa finansowego”. Nadto zwrócić uwagę należy na e-mail M. K. z 16 maja

2014 roku, w którym przedstawił on pozwanej (na adres prezesa H. Ś.) ofertę „finansowania kontraktu, a także finansowania bieżącego”.

O tym, że strona brała pod uwagę także uzyskanie finansowania bieżącego, a nie tylko inwestycyjnego jak wskazywano w apelacji, świadczy także to, że – jak wynika z zeznań świadka H. Ś. - budowa oczyszczalni na podstawie zawartej przez pozwaną z gminą umowy rozpoczęła się w oparciu o umowę z dnia 14 kwietnia 2014 roku, zaś strony zawarły umowę o świadczenie usług dopiero 26 maja 2014 r. (powódka przedstawiła pierwotną ofertę finansowania w dniu 16 maja 2014 roku). Wbrew zatem twierdzeniom apelującej, zawarcie umowy z powódką służyło uzyskaniu środków na realizację już zawartego kontraktu.

Powyższe okoliczności przeczą argumentacji pozwanej co do tego, że pod pojęciem finansowania, będącego przedmiotem umowy, rozumiała jedynie udzielenie jej kredytu. Niewątpliwie taką formą finansowania pozwana zainteresowana była w pierwszej kolejności, jednakże w późniejszym okresie, kiedy ujawniły się przeszkody w uzyskaniu kredytu dla pozwanej, uczestniczyła w negocjacjach z bankiem dotyczących umowy faktoringu, które prowadzone były za pośrednictwem powódki. Zaangażowanie powódki w tym drugim etapie realizacji umowy, kiedy okazało się niemożliwe uzyskanie kredytu, byłoby niezrozumiałe w przypadku, gdyby strony nie zakładały, że także i tego rodzaju umowa, mająca na celu bieżące finansowanie, należy do katalogu tych, uprawniających powódkę do uzyskania wynagrodzenia na podstawie umowy z dnia 26.05.2014 r.

Niezależnie od tego, nawet w przypadku, gdy w rzeczywistości strona pozwana rozumiała umowę w sposób odmienny niż powódka, (która przyjmowała, iż także i umowa faktoringowa jest objęta jej zakresem), uzasadnione było sięgnięcie do kolejnego etapu kombinowanej metody wykładni i ustalenie sensu oświadczenia woli w taki sposób, jaki byłby wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji prawidłowo odwołał się do obiektywnej metody wykładni, biorąc pod uwagę sens wynikający z reguł językowych, jak również kontekst sytuacyjny i cel umowy. W ocenie Sądu odwoławczego nie było przy tym przeszkód dla dokonania przez Sąd Rejonowy wykładni postanowień umowy z uwzględnieniem faktów, które nastąpiły po jej zawarciu. Sposób zachowania stron już po zawarciu umowy, w szczególności jeśli chodzi o postrzeganie wzajemnych obowiązków wynikających z umowy, nie jest obojętny dla ustalenia sposobu rozumienia umowy przez strony - w powiązaniu z innymi argumentami, wynikającymi m.in. z reguł językowych.

Trafnie zatem wskazał Sąd Rejonowy, że bezpośrednio po tym, jak okazało się, że pozwana spółka nie może uzyskać kredytu, strony prowadziły dalsze czynności zmierzające do uzyskania przez pozwaną finansowania poprzez faktoring. Na początku czerwca (mailem z dnia 4.06.2014 r. k. 52) M. K. informował o kompleksowej ofercie dla wszystkich podmiotów powiązanych u pozwanej (w tym M. J.), zaś już pod koniec czerwca przedmiotem analizy wniosków o zawarcie przez pozwaną umowy faktoringu (e-mail z 27.06.2014r. – k. 136). Proces ten, jak wynika z daty zawarcia umowy zakończył się dopiero w dniu 27 sierpnia 2014 roku, co odpowiada treści zeznań M. K.. Przez cały ten czas strony pozostawały ze sobą w e-mailowym kontakcie, powódka zwracała się do pozwanej (w szczególności H. Ś.) o przesyłanie kolejnych dokumentów i informacji, które otrzymywała. Z powyższego także zatem wynika, że każda ze stron traktowała podejmowane przez powódkę działania w celu zawarcia przez pozwaną umowy faktoringu jako wypełnienie obowiązku wynikającego z umowy zawartej 26 maja 2014 roku. W przeciwnym razie działania powódki należałoby uznać za nieracjonalne. Mając na uwadze powyżej opisane okoliczności i dowody (w szczególności z zeznań świadków) nie sposób przyjąć, by powódka jako podmiot profesjonalnie zajmujący się pośrednictwem finansowym, przez okres ponad dwóch miesięcy wykonywała na rzecz pozwanej usługi pośrednictwa przy świadomości wygaśnięcia umowy stron, a następnie przedstawiła – zupełnie dobrowolnie – aneks do tejże umowy przewidujący redukcję pierwotnie uzgodnionego wynagrodzenia o połowę. Z akceptacji żądania obniżenia wynagrodzenia nie sposób wyprowadzić wniosków, jakie przedstawiono w apelacji. Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że przyczyną przedstawienia aneksu przez powódkę była odmowa wypłaty wynagrodzenia ze strony pozwanej.

Odmowę tę należało uznać za nieuzasadnioną. W szczególności w żaden sposób nie można uznać, by pod pojęciem uzyskania finansowania, jakie użyto w przedmiotowej umowie, rozumieć jedynie umowę kredytu. Strony nie ujęły w

umowie definicji „pozyskania finansowania”, wymieniając jedynie przykładowo umowę kredytu. Różnice pomiędzy umową kredytu i faktoringu nie wyłączają przyjęcia, że także ta druga z wymienionych umów stanowi sposób finansowania. Przez umowę faktoringu rozumie się umowę, na podstawie której jedna strona (instytucja faktoringowa, faktor) nabywa lub zobowiązuje się nabywać od drugiej strony (przedsiębiorstwa, faktoranta) wierzytelności pieniężne, niewymagalne, krótkoterminowe, z zawieranych przez nią ze swymi klientami w ramach bieżącej działalności gospodarczej umów sprzedaży, zamiany lub umów o świadczenie usług. Często przedmiotem przelewu na faktora są wierzytelności przyszłe faktoranta wobec jego klientów. Znaczenie gospodarcze umowy faktoringu polega na stworzeniu możliwości finansowania bieżącej działalności gospodarczej faktoranta w sytuacji, w której odracza on termin zapłaty za towar dostarczony klientowi lub za wykonaną na rzecz klienta usługę, czyli gdy udziela tzw. kredytu towarowego (vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2007 r., IV CSK 160/07). Cel gospodarczy kredytu i faktoringu jest zatem zbieżny i niezależnie od odmiennego charakteru, zawarcie tego rodzaju umów stanowi formę finansowania. W konsekwencji, jak prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, ujęcie w umowie z 26 maja 2014 roku uzyskania kredytu jako jednej z możliwości pozyskania finansowania dla zleceniodawcy, które to finansowanie było istotą zleconych powódce działań, uzasadnia przyjęcie, że spełnienie świadczenia przez powódkę mogło polegać również na uzyskaniu dla pozwanej finansowania w postaci faktoringu.

W konsekwencji za niezasadny uznano zarzut naruszenia przepisów art. 65 § 1 i 2 k.c.

Nieskuteczny okazał się również zarzut pozwanej dotyczący wygaśnięcia umowy z 26 maja 2014 roku z dniem 25 czerwca 2014 roku. Umowa ta, zgodnie z jej treścią, ulegała automatycznemu przedłużeniu o okres niezbędny do zawarcia umowy kredytowej. Podzielić przy tym należy argumentację Sądu Rejonowego, że odwołanie się w §5 jedynie do umowy kredytowej samo w sobie nie jest wystarczające do przyjęcia, że tylko tego rodzaju umowa ulega automatycznemu przedłużeniu, skoro – jak wynika wcześniejszej argumentacji, znajdującej oparcie w literalnym brzmieniu § 1 pkt 1 umowy - uzyskanie kredytu stanowić miało tylko jedną z form przewidywanego świadczenia powódki.

Biorąc pod uwagę, że do podpisania aneksu ostatecznie nie doszło, a umowa uległa z dnia 26.05.2015 r. automatycznemu przedłużeniu, za pozyskanie finansowania w postaci umowy faktoringu powódce przysługiwało wynagrodzenie w wysokości wynikającej z § 4 pkt 1 umowy, przy czym jako kwotę finansowania słusznie przyjęto limit faktoringu.

Podstawa prawna przytoczona w punkcie 2 apelacji dla zarzutu związanego z rozwiązaniem umowy z dniem 25 czerwca 2014 r. jest nieadekwatna do treści tego zarzutu. Przepis art. 746 k.c. odnosi się bowiem do wypowiedzenia umowy zlecenia, a także - w związku z treścią art. 750 k.c. - umowy o świadczenie usług. Ponadto, wobec ustalenia, że uzyskanie finansowania w postaci faktoringu wyczerpuje świadczenie, do którego zobowiązana była powódka, bezprzedmiotowe staje się kwestionowanie wysokości należnego powódce wynagrodzenia. Tym samym za chybiony uznać trzeba także zarzut naruszenia przepisu art. 735 w zw. z art. 750 k.c.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

W punkcie II, kierując się wyrażoną w kodeksie postępowania cywilnego zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz uwzględniając, że pozwana przegrała sprawę, na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c., należało obciążyć ją kosztami postępowania apelacyjnego. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 2700 zł ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia apelacji.

(...)A. P. S.